

НЕКАД И САД

Зар није чудно?
Како смо некад мрзели да будемо сами-
било је застрашујуће.
Сада тражимо самоћу -
сигурније је.

Како смо некада устајали рано ујутру,
Јер дан није био довољно дуг.
Сада не желимо ни да отворимо очи -
Ноћи никад доста.

Како смо мрзели да спавамо!
Родитељи су морали да нас терају на то.
Сада волимо сан -
Он је једини начин да побегнемо од
стварности.

Како смо волели сунце!
Нисмо могли да спавамо
без укљученог светла.
Сада више волимо кишу -
она нам даје утеху.
Има неко ко плаче са нама.

Како смо обожавали да будемо напољу,
никада не желећи унутра.
Сада се затварамо у мрачне собе,
као да нам се цео свет налази тамо -
мирније је, тише.

Како смо трчкарали за родитељима
И досађивали им.
Сада би их болело да сазнају за сваку
проливену сузу.
Зато се удаљавамо од њих,
И тако штитимо од боли.

Како смо волели да играмо жмурке,
И будемо сами ноћу док се скривамо.
Сада не смемо да излазимо сами –
Не знамо шта може ноћу да се деси,
И на кога ћемо наићи.

Како нам је некада једина брига била:
Посвађати се са другом.
Сада, брига никада доста.
Никако да одахнемо.

Нађа Стојков 7/2
ОШ „Ђура Јакшић“
Зрењанин